

Bratři a sestry,

čtyřicet dní po velikonocích náš Pán vstoupil na nebesa, jak vyznáváme v apostoliku. Čtyřicátý den po vzkříšení. Ale přece jen to není řečeno zcela přesně. V prvním čtení jsme slyšeli známá slova: Ježíš byl před učedníky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel...“ Ježíš byl vzat. Navazuje na některé starozákonné postavy. Čteme totéž třeba o Enochovi, který chodil neustále s Bohem. A nebylo ho, protože ho Bůh vzal. Anebo čteme totéž i o proroku Eliášovi, který byl vzat do nebe v ohnivém voze. Ani jeden z nich nezmizel, ale Bůh je vzal k sobě. Dokončili své dílo zde na zemi a Bůh je vzal. Podobně je to i s Ježíšem. Byl vzat na nebesa. Nezmizel, neztratil se, neodletěl kamsi do cizí galaxie. Byl vzat. To, že ho oblak učedníkům zastřel, neznamená, že přestal existovat. Neznamená to, že přestal být živým Pánem. Je živý – i když už není stále po ruce. Je živý, i když není přístupný našim lidským smyslům. Nakonec i učedníci si v oné čtyřicetidenní době už museli zvykat na to, že s nimi Ježíš není stále. Byl sice s nimi, ale současně ne vždycky. Těch čtyřicet dní byla taková zkušební doba, kdy se učí, že Ježíš už nebude v jejich bezprostřední blízkosti. Mimochodem čtyřicet se řekne italsky „qaranta“ – a od toho je slovo karanténa. Jakási zkušební, ochranná lhůta pro pacienta. Nyní Ježíš odchází z tohoto světa a oni zprvu nechápavě hledí za ním do nebe.

A nyní si připomeňme, proč byl Ježíš z tohoto světa vzat. To že je to vyjádřeno pasivně, znamená, že to nemohl v žádném případě být útěk či únik ze světa. Kdyby se chtěl Ježíš svému úkolu skutečně vyhnout, tak to udělal už dávno. Nedopustil by, aby byl odveden před piláta a odsouzen. Vyhnul by se kříži. Mohl to udělat, ale neudělal. Vypil svůj kalich utrpení až do dna. Mnoho lidí to tak dělá dodnes a dokonce nám náš pud sebezáchovy tak velí – těžkostem se raději vyhnout, můžeme – li. Ano, někdy jsme schopni oběti, jednou větší, jindy menší a často žádné. Je nám ale přirozenější cesta nejmenšího odporu. Máme tendenci ze všech potíží nějak vybruslit a vyklouznout – a jde samozřejmě jen o to za jakou cenu. A nakonec i psychologové, ale nejen oni, vám řeknou – nikdy nedělej to, co nechceš... To není povzdech ani kritika našeho lidství, jsme takto prostě vnitřně nastaveni.

Ježíš na sebe vzal dobrovolně kříž. Neuhýbal mu ani v nejmenším a přijal jej se vším všudy. Odchází – li do nebe, je – li vzat k Otci, pak jen směřuje do svého domova, kam patří, poté, co své dílo plně dokončil.

Tím pravým důvodem, proč se Ježíš v této chvíli, v den čtyřicátý, vzdaluje z tohoto světa, je jeho oslavení, potvrzení toho, že je živým Pánem celého světa. Text epištoly Efezským nám to krásně a zřetelně oznamuje, tak že nemůže být žádných sporů a pochybností, jaký smysl Kristova cesta k Otci vlastně má: *„Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy ... a ustanovil ho hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všeho, co jest.“*

Bůh vzal Pána Ježíše k sobě, posadil jej po své pravici a světil mu moc a vládu nade vším. Kristus je vyvýšen, aby převzal plnou moc nad světem i nade všemi mocnostmi v něm. Neuzurpoval tuto moc, ale byla mu dána. Nepřevzal moc jako panovníci a diktátoři, kteří ji uchvacují pučem, revolucí, násilím, převraty. Byla mu dána s tím, že není vyšší autority v celém veškerenstvu, která by se neměla před ním sklonit. To, že Bůh vzal svého Syna k sobě

znamená, že nikdo jiný nežli on sám nemá na člověka právo. Nikomu jinému nežli jemu se člověk má klanět. Nikomu jinému nemá sloužit, nežli živému Kristu, Králi a vládci nebe, země, všech mocností a sil. Není nutno se nikoho bát, není nutno se pokořit před nikým na této zemi, není nutno nechat se zlomit zlem, které tu namnoze ještě dodnes kolem sebe kope. Nanebevstoupení Páně znamená naději pro tuto zemi. Že na konci všech věku se setkáme s Králem králů a Pánem Pánů. Země, po které chodil Kristus, země, na které vstal z mrtvých, se neřítí do temné propasti, ale bude vysvobozena jednou provždy k životu. To je naděje víry. To je povzbuzení a posila pro Kristovy věrné. Pro ty, kteří dosud trpí nenávisť těch všech mocností a sil, které se staví proti Kristu, ale které dobře vědí, že se přiblížil jejich konec. Kristus je vyvýšen, kraluje a vládne. Náš život má smysl a cíl. Možná ledacos v životě neovládáme. Možná jsme si vzali někde příliš velké sousto a nestačíme na něj. Možná v životě děláme jen to, co sami chceme, jindy to, k čemu nás tlačí životní okolnosti. Ani jedno ani druhé nám ale nezajistí trvalý pokoj a štěstí. Ani život podle výlučně vlastních představ a na straně druhé ani sebezapření a přesvědčení, že se musím vydat skoro až k sebezmaru. Pokoj nám zajistí jen skutečnost, že Kristus vzal na sebe kříž, že to on se obětoval pro nás. A vstal a byl vzat k Otcí. A jen jemu patří skutečná moc. On sám je tím smyslem a úběžníkem našeho života.

Naděje víry, výhled ke konečnému dovršení Kristova vítězství, konečné otevření bran Božího Království v plnosti. To je křesťanská perspektiva. Srovnajme si ji na chvíli s perspektivou nevíry a ateismu. Budu citovat klasika ale neřeknu hned, kdo je autorem následujících slov: *„Uplynou možná miliony let, přejdou tisíce pokolení, avšak neúprosně se blíží doba, kdy ochabující teplo slunce už nebude stačit, aby roztavilo led hrnouce se od pólů, kdy lidé, shromažďující se stále těsněji kolem rovníku nenajdou dost tepla k životu, kdy krok za krokem zmizí i poslední stopa života a země – mrtvá zmrzlá koule – bude v hlubokých tmách kroužit ve stále těsnějších drahách kolem rovněž mrtvého slunce, až se na ně konečně zřítí.“* Autorem těchto slov je – Bedřich Engels, Dialektika přírody. Tak tohle dovede nabídnout ateismus a ničeho většího není schopen. Temná ledová koule, která se nakonec zhroutí do vyhaslého slunce. Pomínu, že dnešní věda předkládá pravý opak – že země shoří v žáru slunce, které se bude rozpínat. Ale ono to přece vyjde nastejno. Černá díra a prázdnota.

Na straně druhé věčný život v blízkosti Kristově. K této naději se přiznáváme. Kristus vítězí, Kristus kraluje a Kristus vládne. Jednou přijde podruhé a to setkání už přerušeno nebude. Ještě však žijeme v tomto světě tak jako uředníci, od kterých byl Kristus vzat.

„Co tu stojíte a hledíte k nebi ? Tento Ježíš, který byl od vás vzat zase přijde tak, jak jste jej viděli odcházet.“ To jsou andělská slova, která mají ještě slyšet jeho věrní i dnes – a až do doby toho konečného setkání. Ne stát a hledět k nebi, ale jít do světa za lidmi s evangeliem. Hans Küng, katolický teolog řekl, že *„velikonoce pochopil jen ten, kdo nehledí jen vzhůru k nebi, ale vychází do světa pro Ježíše.“* Právě tohle chceme i my. A právě k tomu čekáme zmocnění Duchem od Pána vyvýšeného a oslaveného. Amen. Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, temnot a mocností zla je kolem nás ještě mnoho. Nestačíme na to, abychom to všechno přemáhali. Sami jsme v nebezpečí, že zlu a hříchu budeme podléhat. Ale ty jsi blízký, i když ses církvi vzdálil. Jsi vyvýšen a vládneš nade vším. A proto jsi naše opora a síla. Nemusíme se s tebou bát, ale jdeme vstříc velikému setkání s tebou. Prosíme tě, veď nás bouřemi let a únavou podzimů – až do tvého slavného adventu. Amen.*